

29

KONWENCJA O OPODATKOWANIU POJAZDÓW DROGOWYCH WYKONUJĄCYCH MIĘDZYNARODOWY PRZEWÓZ TOWARÓW

sporządzona w Genewie dnia 14 grudnia 1956 r.

W imieniu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej

RADA PAŃSTWA

POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

podaje do powszechnej wiadomości:

W dniu 14 grudnia 1956 r. została sporządzona w Genewie Konwencja o opodatkowaniu pojazdów drogowych wykonujących międzynarodowy przewóz towarów.

Po zaznajomieniu się z powyższą konwencją Rada Państwa uznała ją i uznaje za słuszną zarówno w całości, jak i każde z postanowień w niej zawartych; oświadcza, że wy-

mieniona konwencja jest przyjęta, ratyfikowana i potwierdzona, oraz przyrzeka, że będzie niezmiennie zachowywana.

Na dowód czego wydany został Akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

Dano w Warszawie, dnia 18 czerwca 1969 roku.

Przewodniczący Rady Państwa:
M. Spychański

L. S.

Minister Spraw Zagranicznych:
w z. J. Winiewicz

(Tekst konwencji zamieszczony jest w załączniku nr 2 do niniejszego numeru).

Przekład.

29

**KONWENCJA
o opodatkowaniu pojazdów drogowych wykonujących międzynarodowy przewóz towarów.**

Umawiające się Strony,
pragnąc ułatwić międzynarodowe drogowe przewozy towarów,
zgodziły się na następujące postanowienia:

Artykuł 1.

W rozumieniu niniejszej konwencji:

- a) określenie „pojazd” oznacza każdy pojazd drogowy, poruszający się po drogach przy pomocy własnego napędu mechanicznego oraz każdą przyczepę przeznaczoną do sprzęgania z takim pojazdem, wwożoną z pojazdem lub oddzielnie;
- b) określenie „międzynarodowy przewóz towarów” oznacza przemysłowy lub handlowy przewóz towarów za wynagrodzeniem lub bez wynagrodzenia, jeżeli droga przewozu przebiega przez co najmniej jedną granicę między dwoma krajami;
- c) określenie „podatki lub opłaty od przewozu” oznacza:
 - podatki od obrotu lub opłaty podobnego rodzaju, takie jak na przykład podatki od wartości dodanej;
 - opłaty za wydawanie zezwoleń na przewóz lub innych niezbędnych dokumentów;
 - podatki lub opłaty dodatkowe, które mogą być pobierane w wyniku wykonania danego przewozu, jako uzupełnienie opłat wymagalnych z faktu posiadania pojazdu lub poruszania się nim po drogach.

Artykuł 2.

Pojazdy zarejestrowane na terytorium jednej z Umawiających się Stron i czasowo wwieszone przy wykonywaniu międzynarodowego przewozu towarów na terytorium innej Umawiającej się Strony będą zwolnione od podatków i opłat z tytułu poruszania się po drogach lub posiadania pojazdów na terytorium tej Umawiającej się Strony na poniżej ustalonych warunkach. Zwolnienia tego nie stosuje się do opłat mostowych i drogowych, podatków i obciążeń z tytułu spożycia społecznego lub podatków i opłat od przewozu.

Artykuł 3.

1. Zwolnienie to będzie przyznawane na terytorium każdej z Umawiających się Stron, jak długo będą przestrzegane warunki ustalone w przepisach celnych, obowiązujących na tym terytorium dla czasowego wwozu pojazdów bez obowiązku ponoszenia opłat celnych i opłat wjazdowych od pojazdów wymienionych w artykule 2, oraz warunki ustalone w obowiązujących przepisach o wydawaniu zezwoleń na wykonywanie przewozów.

2. Jednakże każda Umawiająca się Strona może nie stosować tego zwolnienia do pojazdów, którym zezwala się na

wykonywanie przewozów, jeżeli miejsce ich wyjazdu i przeznaczenia znajduje się na jej terytorium.

Postanowienia końcowe.**Artykuł 4.**

1. Kraje będące członkami Europejskiej Komisji Gospodarczej oraz kraje uczestniczące w pracach komisji ze statusem doradczym, zgodnie z § 8 aktu określającego kompetencje tej Komisji, mogą stać się Umawiającymi się Stronami niniejszej konwencji:

- a) przez jej podpisanie;
- b) przez jej ratyfikację po podpisaniu z zastrzeżeniem ratyfikacji;
- c) przez przystąpienie do niej.

2. Kraje, które mogą uczestniczyć w niektórych pracach Europejskiej Komisji Gospodarczej zgodnie z § 11 aktu określającego kompetencje tej Komisji, mogą stać się Umawiającymi się Stronami niniejszej konwencji przez przystąpienie do niej po jej wejściu w życie.

3. Niniejsza konwencja będzie otwarta do podpisu do dnia 18 maja 1957 roku włącznie. Po upływie tego terminu konwencja będzie otwarta do przystąpienia.

4. Ratyfikacja lub przystąpienie nabierze mocy przez złożenie odpowiedniego dokumentu Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych.

Artykuł 5.

1. Niniejsza konwencja wejdzie w życie dziewięćdziesiątego dnia po podpisaniu jej przez pięć krajów, o których mowa w artykule 4 ustęp 1, bez zastrzeżenia ratyfikacji albo po złożeniu przez nie ich dokumentów ratyfikacyjnych lub przystąpienia.

2. W stosunku do każdego kraju, który ratyfikuje niniejszą konwencję lub do niej przystąpi po tym, jak pięć krajów podpisze ją bez zastrzeżenia ratyfikacji albo złożą dokumenty ratyfikacyjne lub dokumenty przystąpienia, niniejsza konwencja wejdzie w życie dziewięćdziesiątego dnia po złożeniu przez ten kraj dokumentu ratyfikacyjnego lub dokumentu przystąpienia.

Artykuł 6.

1. Każda Umawiająca się Strona może wypowiedzieć niniejszą konwencję w drodze notyfikacji skierowanej do Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych.

2. Wypowiedzenie nabierze mocy po upływie piętnastu miesięcy od daty otrzymania przez Sekretarza Generalnego notyfikacji o wypowiedzeniu.

Artykuł 7.

Niniejsza konwencja utraci swą moc obowiązującą, jeżeli w jakimkolwiek okresie kolejnym dwunastu miesięcy

po jej wejściu w życie ilość Umawiających się Stron będzie mniejsza niż pięć.

Artykuł 8.

1. Każdy kraj w chwili podpisywania niniejszej konwencji bez zastrzeżenia ratyfikacji lub w chwili składania dokumentu ratyfikacyjnego lub dokumentu przystąpienia bądź też w terminie późniejszym może oświadczyć w drodze notyfikacji skierowanej do Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych, że niniejsza konwencja zostanie rozciągnięta na wszystkie lub niektóre terytoria, za których stosunki międzynarodowe jest on odpowiedzialny. Konwencja będzie obowiązywała na terytorium lub terytoriach wymienionych w notyfikacji poczynając od dziewięćdziesiątego dnia od otrzymania tej notyfikacji przez Sekretarza Generalnego albo — jeżeli konwencja nie weszła jeszcze w życie — od dnia jej wejścia w życie.

2. Każdy kraj, który złożył zgodnie z poprzednim ustępem oświadczenie o stosowaniu niniejszej konwencji na terytorium, które reprezentuje on w stosunkach międzynarodowych, może zgodnie z postanowieniami artykułu 6 wypowiedzieć niniejszą konwencję w odniesieniu do tego terytorium.

Artykuł 9.

1. Każdy spór między dwiema lub więcej Umawiającymi się Stronami, dotyczący interpretacji lub stosowania niniejszej konwencji, będzie w miarę możliwości rozstrzygany w drodze negocjacji między Stronami będącymi w sporze.

2. Każdy spór, nie rozstrzygnięty w drodze negocjacji, będzie poddany arbitrażowi, jeżeli zażąda tego którakolwiek z Umawiających się Stron będąca w sporze, i będzie w następstwie przekazany jednemu lub więcej arbitrom, wybranych w drodze porozumienia Stron będących w sporze. Jeżeli w ciągu trzech miesięcy od daty zażądania arbitrażu Strony będące w sporze nie osiągną porozumienia co do wyboru arbitra lub arbitrów, każda z tych Stron będzie mogła zwrócić się do Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych z prośbą o wyznaczenie jednego arbitra, któremu spór będzie przedstawiony do rozstrzygnięcia.

3. Orzeczenie arbitra lub arbitrów, wyznaczonych zgodnie z poprzednim ustępem, będzie obowiązujące dla Umawiających się Stron będących w sporze.

Artykuł 10.

1. Każda Umawiająca się Strona w chwili podpisywania, ratyfikacji lub przystąpienia do niniejszej konwencji może oświadczyć, że nie uważa się związaną artykułem 9 niniejszej konwencji. Inne Umawiające się Strony nie będą związane artykułem 9 wobec każdej Umawiającej się Strony, która zgłosiła takie zastrzeżenie.

2. Każda Umawiająca się Strona, która zgłosiła zastrzeżenie zgodnie z poprzednim ustępem, może w każdym czasie wycofać je w drodze notyfikacji skierowanej do Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych.

3. Żadne inne zastrzeżenie do niniejszej konwencji nie będzie dopuszczalne.

Artykuł 11.

1. Po upływie trzyletniego okresu obowiązywania niniejszej konwencji każda Umawiająca się Strona, będzie mogła w drodze notyfikacji skierowanej do Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych, zażądać zwołania konferencji w celu dokonania rewizji niniejszej kon-

wencji. Sekretarz Generalny zawiadomi o tym żądaniu wszystkie Umawiające się Strony i zwoła konferencję w sprawie rewizji konwencji, jeżeli w terminie czterech miesięcy od daty zawiadomienia skierowanego przez niego przynajmniej jedna trzecia Umawiających się Stron wyrazi zgodę na to żądanie.

2. Jeżeli konferencja zwołana jest zgodnie z poprzednim ustępem, Sekretarz Generalny zawiadomi o tym wszystkie Umawiające się Strony i zaprosi je do przedstawienia w terminie trzech miesięcy propozycji, których rozpatrzenie na konferencji będą uważać za celowe. Sekretarz Generalny zakomunikuje wszystkim Umawiającym się Stronom tymczasowy porządek dzienny konferencji wraz z tekstami takich propozycji co najmniej na trzy miesiące przed datą otwarcia konferencji.

3. Sekretarz Generalny zaprosi na konferencję zwołaną zgodnie z niniejszym artykułem wszystkie kraje, o których mowa w artykule 4 ustęp 1, jak również kraje, które stały się Umawiającymi się Stronami zgodnie z artykułem 4 ustęp 2.

Artykuł 12.

1. Każda Umawiająca się Strona może zaproponować jedną lub więcej poprawek do niniejszej konwencji. Tekst każdej zaproponowanej poprawki będzie przesłany Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych, który prześle go wszystkim Umawiającym się Stronom i poda do wiadomości innych krajów, o których mowa w artykule 4 ustęp 1.

2. Każda zaproponowana poprawka, przekazana zgodnie z poprzednim ustępem, będzie uważana za przyjętą, jeżeli żadna Umawiająca się Strona nie zgłosi sprzeciwu w ciągu sześciu miesięcy od daty przekazania przez Sekretarza Generalnego zaproponowanej poprawki.

3. Sekretarz Generalny zawiadomi możliwie najwcześniej wszystkie Umawiające się Strony o każdym sprzeciwie zgłoszonym w stosunku do zaproponowanej poprawki. Jeżeli został zgłoszony sprzeciw do zaproponowanej poprawki, poprawka uważana będzie za nie przyjętą i nie wywoła żadnego skutku. Jeżeli taki sprzeciw nie został zgłoszony, poprawka wejdzie w życie w stosunku do wszystkich Umawiających się Stron w trzy miesiące po upływie sześciu miesięcy, o których mowa w poprzednim ustępie.

Artykuł 13.

Oprócz notyfikacji, o których mowa w artykułach 11 i 12, Sekretarz Generalny Organizacji Narodów Zjednoczonych będzie notyfikował krajom, o których mowa w artykule 4 ustęp 1, jak również krajom, które stały się Umawiającymi się Stronami zgodnie z artykułem 4 ustęp 2, o:

- a) podpisaniu, ratyfikacjach i przystąpieniach zgodnie z artykułem 4;
- b) datach, w których niniejsza konwencja wejdzie w życie zgodnie z artykułem 5;
- c) wypowiedzeniach zgodnie z artykułem 6;
- d) wygaśnięciu ważności niniejszej konwencji zgodnie z artykułem 7;
- e) notyfikacjach otrzymanych zgodnie z artykułem 8;
- f) oświadczeniach i notyfikacjach otrzymanych zgodnie z artykułem 10 ustępy 1 i 2;
- g) wejściu w życie każdej poprawki zgodnie z artykułem 12.

Artykuł 14.

Po dniu 18 maja 1957 roku oryginał niniejszej konwencji zostanie złożony u Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych, który prześle jej należycie uwierzytelnione odpisy każdemu z krajów, o których mowa w artykule 4 ustępy 1 i 2.

Na dowód czego, niżej podpisani, należycie w tym celu upoważnieni, podpisali niniejszą konwencję.

Sporządzono w Genewie dnia czternastego grudnia tysiąc dziewięćset pięćdziesiątego szóstego roku, w jednym egzemplarzu w językach angielskim i francuskim, przy czym obydwa teksty są jednakowo autentyczne.

Za Austrię:

Z zastrzeżeniem ratyfikacji
Dr J. STANGELBERGER

Za Luksemburg:

Z zastrzeżeniem ratyfikacji
R. LOGELIN
20.2.57

Za Holandię:

Za Królestwo w Europie
Z zastrzeżeniem ratyfikacji
W. H. J. van ASCH van WIJCK
15 maja 1957 r.

Za Norwegię:

JOHAN CAPPELEN
17 maja 1957 r.

Za Polskę:

Z zastrzeżeniem ratyfikacji
JERZY KOSZYK

Za Szwecję:

Z zastrzeżeniem ratyfikacji
G. de SYDOW